

Ascultarea rugăciunii și mântuirea

O văduvă dragă, temătoare de Dumnezeu, care a adormit în pace anul trecut, mi-a relatat câteva lucruri din viața ei, pe care le-am notat spre binele și folosul cititorilor publicației „Samenkörner”, cu dorința cordială ca unuia sau altuia să poată să-i fie de ajutor, ca să-L găsească personal pe Mântuitorul sufletelor.

Născută în Ungaria, ca un copil al unor părinți foarte săraci, am simțit deja în anii tineri amărăciunea unei vieți fără Dumnezeu și fără nădejde. *Fără Dumnezeu?* Eram eu de tot fără Dumnezeu? Da și nu. Am fost din tinerețe instruită în adevărurile mântuirii bisericii generale din patria mea, am auzit deci suficient despre Dumnezeu. Dar ceea ce am fost învățați nu exercita niciun fel de influență asupra gândirii și a vieții. Abia dacă vreuna dintre rudele și cunoștințele mele se interesa serios de Dumnezeu. În ciuda lecțiilor primite, lăncezeam în superstiție și ignoranță în privința a tot ce era divin, întunecați în minte.

Când am mai crescut, păcatele mele îmi dădeau de furcă uneori. Atunci mergeam la spovedanie și mărturia făcută în confesional îmi aducea o anumită ușurare. Dar aceasta nu dădea inimii mele nici liniște adevărată, nici siguranța că păcatele mele erau acum într-adevăr iertate.

Cu greutate luam hotărâri bune, deoarece în tinerețe mi se păreau aproape irealizabile. La bătrânețe s-ar putea avea mai mult succes cu ele. Să scriu și să citesc nu știam. Dar, cu toate acestea - sau poate tocmai de aceea - socoteam cartea de rugăciuni, dăruită mie, ca pe un lucru sfânt. De cele mai multe ori mă rugam cu cartea de rugăciuni deschisă în mână, așa cum o făceau majoritatea oamenilor care mergeau la biserică și care aproape toți nu știau să citească. Aceasta dădea faptei un caracter solemn.

Eram încă tânără când m-am măritat cu un bărbat cu aptitudini bune și o afacere bănoasă. Viitorul ar fi putut să se dezvolte plăcut pentru noi. Dar vinul și mustul iau mintea și „Bețivul și mâncăciosul vor săraci; și somnolența îmbracă în zdrențe” (Proverbe 23.21). Soțul meu a devenit un bețiv. Consecința a fost necaz și o existență mizeră. Era ca și când iadul s-ar fi mutat în casa noastră. Toate sentimentele firești păreau să se stingă tot mai mult și mai mult la soțul meu. În loc de dragoste, partea mea erau bătăi frecvente. Am suferit de nespus împreună cu copiii mei, de care Dumnezeu mi-a dăruit opt. Deoarece eram sănătoasă și îmi plăcea să muncesc, îmi venea uneori gândul să-l părăsesc pe acest bărbat dur și tată crud cu copiii mei și s-o scot la capăt cu munca mâinilor mele. Dar gândul: „Ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă”, m-a împiedicat să-mi execut planul. Disperarea a atins punctul culminant când buna noastră antrepriză de transporturi s-a dizolvat ca urmare a vieții destrăbălate a proprietarului ei și noi am ajuns la sapă de lemn. Atunci aveam de multe ori rozariul în mână, am strigat către Dumnezeu după ajutor și m-am rugat de nenumărate ori rugăciunea „Tatăl nostru”. Dar toată rugăciunea părea să fie zadarnică. Uneori îmi spuneam: Poate nu te rogi corect sau destul de evlavios; și îmi dădeam osteneala s-o fac mai bine, pentru că și în perioada aceasta îngrozitoare consideram că Dumnezeu vedea și știa totul și că El chiar va da într-o zi o schimbare.

Atunci, într-o zi, s-a apropiat soțul meu de mine cu o cerință de care m-am minunat la început, deoarece nu l-aș mai fi crezut în stare de atâta putere de decizie. La îndemnul unei fabrici, cu care intrase în legătură după desființarea propriei afaceri, mi-a cerut să emigrez cu el în America. În noul mediu, spera el, să scape de băut. Fabrica suporta costurile călătoriei și chiar voia, după trei ani de muncă acolo, să acorde, la cerere, călătorie gratuită de întoarcere. La început n-am putut să mă hotărâsc la marea schimbare. Dar când a murit tatăl meu și totodată a venit o scumpire mare peste Ungaria, mi-am schimbat părerea. Despre America știam numai că până acolo trebuie să treci peste o apă mare și că acolo se puteau câștiga mulți bani. Nevoia

presa. Tot ce mai posedam ca pământ și utilaje a fost vândut. Pe copii i-am plasat la o soră măritată și la alte rude. Așa că totul era pregătit. Cu toate acestea, hotărârea de a-mi părăsi patria îmi era nespus de grea. Mă rugam cum nu mă rugasem niciodată în viața mea. O neliniște interioară, că nici America nu ne va aduce fericirea, nu voia să cedeze. Am prins curaj abia când copilul nostru de patru ani, care zăcea în spital fără speranță, bolnav de rinichi și dropică, a fost sănătos din nou într-un timp scurt, ca printr-o minune, așa încât a putut să fie externat ca vindecat. Am văzut în această întorsătură neașteptată mâna bună a lui Dumnezeu și cu încrederea că El Își va da binecuvântarea și pentru această călătorie lungă, am plecat cu soțul meu.

Călătoria a decurs bine. Am ajuns teferi în Akron, în statul Ohio. Soțul meu avea abia patruzeci și opt de ani și era sănătos și puternic. Începutul era foarte promițător. Dar continuarea n-a corespuns începutului. A trebuit să recunosc deja curând că puteam să-mi înmormântez toate speranțele. Soțul meu nu și-a respectat promisiunea. El intra tot mai mult în robia alcoolului și a devenit mai dur și mai rău ca oricând. Dragostea pentru sărmanii mei copii și dorința să fiu iarăși împreună cu ei mi-a dat putere să realizez ceva aproape supraomenesc, prin spălat și altă muncă secundară, să câștig pentru ei banii necesari traversării. Munceam aproape zi și noapte și în primăvara lui 1913 aveam banii strânși. Niște prieteni buni s-au îngrijit de procurarea actelor necesare și așa mai departe. Și astfel am trăit încă în același an marea bucurie să-i am pe copiii mei din nou cu mine. Deoarece toți erau harnici și muncitori, am reușit, după o vreme, să achiziționăm o fermă în apropiere de Akron. Soțul meu n-a contribuit cu nimic și chiar a arătat puțin interes. Totuși, conviețuirea noastră a devenit începând de acum cel puțin suportabilă. Ca urmare a hărniciei și a economisirii, șeptelul nostru s-a mărit considerabil. Dar deodată a venit o epizootie primejdioasă și tot efectivul de animale a dispărut. Deoarece, în consecință, încasările noastre prin vânzarea de lapte au încetat complet, am hotărât să vindem ferma din nou și să ne întoarcem în oraș.

În perioada aceasta a murit soțul meu. Noi toți am considerat moartea sa ca pe o izbăvire. Nicio lacrimă nu mi-a curs. Că nefericitul era pierdut pentru totdeauna, nu mi-a venit în minte. Dacă cineva mi-ar fi spus atunci: „El este în iad”, probabil aș fi răspuns: „Acesta a și meritat. M-a tratat prea rău!” Într-adevăr, mă rugasem de nenumărate ori: „ne iartă nouă greșelile noastre, după cum și noi iertăm celor care ne-au greșit!” dar la ce însemnau aceste cuvinte nu mi-am pus niciodată problema și n-am făcut-o nici acum. Și nici nu mi-a venit deloc gândul că doar și eu însămi mă simțisem adesea vinovată și că nici eu nu meritasem nimic altceva în fața lui Dumnezeu decât pedeapsa eternă. Atât de orb este omul în privința propriei sale stări.

În oraș locuiau multe cunoștințe și chiar rude din Ungaria, cu care ne vizitam. Unul dintre compatrioții noștri se numea F. La acest bărbat și chiar la soția sa, am făcut, curând după întoarcerea noastră în oraș, o descoperire care la început m-a speriat, dar care, cu timpul a trezit în mine o adevărată ură față de acești oameni. F. și soția sa erau catolici, ca noi toți. Eu însămi eram dependentă cu toată inima de marea noastră Biserică, singura mântuitoare, căreia eu deja la paisprezece ani, și mai târziu, la altarul de căsătorie, îi jurasem credință. Și ce a trebuit să descopăr acum la F și la soția sa? Nu ceva mai neînsemnat, decât că ei au părăsit Biserica Catolică și acceptaseră o altă credință. Amândoi mergeau atât de departe în mândria și în orbirea lor, încât susțineau că prin credința lor în Isus Hristos obținuseră iertarea tuturor păcatelor lor și că această iertare este absolut sigură. În continuare vorbeau despre convertire și nașterea din nou și pretindeau că ajung în cer fără purificarea prealabilă prin purgatoriu. Mi-au spus toate acestea mie, care îmi făcusem atâta necaz din cauza păcatelor mele și pentru care mă rugasem așa de multe „Tatăl nostru”, fără să fi ajuns astfel la odihnă. De la sine înțeles că începând de atunci am fost cu ochii în patru față de acești oameni. După posibilități, mă feream din calea lor.

Și apoi s-au întâmplat următoarele. Într-o zi a venit la mine propria mea soră de trup, care era o catolică foarte evlavioasă, și mi-a împărtășit, iradiind de bucurie, că acum putea să creadă că Dumnezeu i-a iertat toate păcatele. Domnul Isus le-a purtat toate pe cruce și ea era nespus de fericită.

La întrebarea mea speriată, cum se poate spune așa ceva, ea mi-a povestit următoarele:

„Pe vremea când am emigrat din Ungaria, unul dintre copiii noștri zăcea bolnav de friguri și inconștient și totuși trebuia să plecăm în dimineața următoare devreme. Ce se va întâmpla? Eram cu adevărat dezarmați. În necazul sufletului meu m-am sculat noaptea, am mers în livadă și am căzut în genunchi sub un pom, ca să-l chem pe Dumnezeu pentru copil. M-am rugat mult timp și serios. Cu sentimentul: Dumnezeu te-a ascultat! M-am întors în cele din urmă în casă. Acolo ședea micuța bolnavă în pătuțul ei, fără febră, și a întrebat: Mamă, când plecăm? Aceasta a fost atunci. Și acum, în chinul sufletului meu m-am adresat iarăși lui Dumnezeu și L-am rugat să-mi lămurească dacă ceea ce spun F. și soția sa despre siguranța iertării păcatelor este un adevăr divin. Și imaginează-ți numai, atunci am devenit dintr-odată foarte sigură că Domnul Isus a murit și pentru păcatele mele și că putem să fim mântuiți numai și numai prin lucrarea Sa și nu prin faptele și rugăciunile noastre. - O, dragă soră”, și-a încheiat ea relatarea, „fă și tu ca mine! Întoarce-te la Dumnezeu și roagă-L ca El să-ți dea lumină în această problemă!”

Stăteam ca înrădăcinată în podea. După F. și soția sa, acum chiar și propria mea soră iubită! Ce să spun de toate acestea? Că era fericită, aceasta o vedeam după ochii ei luminoși. Doar și eu doream așa de mult să fiu fericită! Ah, numai de-aș fi știut să citesc - mai târziu totuși am învățat să citesc -! Doamna F. și soțul ei spusese de mai multe ori: „Așa scrie în Cuvântul lui Dumnezeu!” Să aibă ei la urmă totuși dreptate și să fi fost eu din tinerețe greșit învățată? Mi-a venit gândul: Ei doar nu aduc o religie nouă, nu aduc o credință nouă. Ei vorbesc mereu numai despre Mântuitorul Isus Hristos, Căruia doar și tu te-ai adresat atât de des, și despre haina dreptății, pe care Dumnezeu o dă gratuit! Și ciudat, pe când încă mă gândeam eu așa în inima mea, mi-a devenit dintr-odată limpede, fără ca nici măcar o rugăciune, nici măcar un cuvânt să fi venit de pe buzele mele, că Domnul Isus, pe crucea de pe Golgota, făcuse totul bine și pentru mine, că El și pentru păcatele mele suferise acolo, că și pentru mine murise. Dintr-odată puteam să cred că Dumnezeu pusese toate păcatele mele asupra Mielului Său ales, singurul Său Fiu. Da, totul este har, totul este har! se striga în mine. Sângele lui Isus Hristos curăță de orice păcat. Cred, Cred!

O pace adâncă, așa cum n-aș fi considerat-o niciodată posibilă, a intrat în inima mea. Toată teama și neliniștea s-au dus și nu s-au mai întors.

Cum spuneam, la vârsta mea am mai învățat să citesc și am putut să cercetez singură Cuvântul lui Dumnezeu și fericirea mea a devenit tot mai mare, iar siguranța mea, tot mai solidă. Acum sunt la sfârșitul vieții mele spinoase, a cărei ultimă bucată de drum a devenit, prin harul lui Dumnezeu, complet nouă și minunată. Tânjesc după clipa când îl voi vedea pe Domnul meu față în față. Tânjesc după odihna de sabat a poporului de sus al lui Dumnezeu. -

Scumpa noastră soră bătrână, cum s-a amintit deja la început, a ajuns între timp la țintă. Atât ea, cât și sora ei, prin a cărei mărturie limpede a fost condusă la Golgota, sunt deja la Hristos și așteaptă acolo împreună cu mulțimea nenumărată a celor care au adormit în El, minunata zi a învierii.